

[Forsvarsministeren.]

tid. De forudsætninger, som jeg hele tiden har hævdet, og som regeringen gav udtryk for i sit svar til den komité, der arbejdede med disse spørgsmål i Paris i efteråret 1951, lå på linie med, hvad jeg her har sagt. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne have lov til at citere de danske kommentarer til den såkaldte TCC-rapport. Det hedder heri:

„Forsåvidt angår spørgsmålet om forlængelse af tjenestetiden, finder man anledning til at understrege, at en sådan foranstaltning kun vil kunne gennemføres under forudsætning af 1) at indkvarteringsmuligheder tilvejebringes bl. a. gennem levering på MDAP af pre-fabs,“ — hvilket oversat til dansk betyder: gennem levering på den amerikanske våbenhjælp af de færdige byggelementer, som skal bruges til at opføre de kaserner, der skal aftage det øgede antal indkaldte ved 18 måneders tjenestetid —

„2) at tilvejebringelse af udrustning bl. a. gennem våbenhjælpen vil blive tilstrækkelig, og 3) at det nødvendige antal instruktører kan tilvejebringes.“

Der blev altså af den danske regering fra første færd opstillet tre forudsætninger for indførelse af 18 måneders tjenestetid, forudsætninger, som man ikke fra NATO-myndighedernes side har rejst nogen indvending imod, og som man derfor måtte opfatte som accepterede af disse. Disse tre forudsætninger var altså de to, der vendte udad, nemlig tilvejebringelse af muligheder ved hjælp udefra for opfyldelse af det ekstraordinære indkvarteringsbehov, som 18 måneders tjenestetid medførte, samt levering af fornødent materiel, ammunition o. s. v., ikke alene til uddannelse af rekrutter, men også til det mandskab, som skulle have en længere tjenestetid, og endelig den tredje betingelse, der vender indad mod os selv, tilstedeværelsen af det fornødne antal befalingsmænd.

Jeg vil gerne lidt nærmere belyse disse tre forudsætninger, og jeg vil tage mit udgangspunkt i den sidste, nemlig befalingsmandssituationen, idet det er den, der vender indad mod os selv, og hvor vi selv har et hovedansvar for, hvorledes udviklingen vil forme sig. Jeg vil i denne forbindelse særlig behandle hærens forhold, idet vanskelighederne i forbindelse med gennemførelsen af den forlængede tjeneste-

tid er særlig udtalte for hæren i modsætning til de to andre værn.

Hærens befalingsmandskorps, der ved krigens afslutning og ved befrielsen i 1945 var baseret på, hvad uddannelsen af ca. 8 000 mand krævede, har siden da måttet udvides med henblik på at gennemføre uddannelsen af mere end det dobbelte antal værnepligtige. De bestræbelser, der har været udfoldet for at forbedre befalingsmandssituationen, har hidtil fulgt to veje.

Først og fremmest har man bestræbt sig for at øge tilgangen til det faste befalingsmandskorps derigennem, at man gennem propaganda, gennem annoncer, radioforedrag o. lign. har søgt at sprede kendskab i befolkningen til befalingsmændenes tjenstlige og økonomiske vilkår og til de muligheder, som den militære tjeneste rummer for en ung mand, der står i begreb med at vælge sin fremtidige livsbane. Man har i de senere år optaget alle egnede ansøgere på officersskole og fenrikskole, og man har en overgang afkortet uddannelsen på disse skoler for hurtigere at få gavn af de unge befalingsmænd ved uddannelse af mandskab ude i geleddet.

Men vi er også gået en anden vej for at befæste rammerne om de styrker, vi har inde. Uddannelsen af liniebefalingsmænd er jo her i landet relativt langvarig, og det er nu i øjeblikket, vi skal bruge befalingsmændene. Vi kan ikke vente i årevis på, at et tilstrækkeligt antal liniebefalingsmænd bliver uddannet. Derfor er vi gået i gang med opbygningen af det, man kalder hærens hårde kerne, d. v. s. en uddannelse af reserveofficerer, sekondløjtnanter, oversergenter, sergenter, korporaler o. s. v., og endvidere er man i henhold til de nye forsvarslove ved at oprette en mathordning indenfor hæren.

Jeg vil gerne sige et par ord om tilgangen til befalingsmandskorpserne. Det er jo nu engang en frivillig sag, om de unge befalingsmænd vil indtræde på officersskole eller fenrikskole. Tilgangen til disse skoler og dermed til det faste befalingsmandskorps vil derfor naturligvis stå i forbindelse med de vilkår, man stiller de unge i udsigt, når de skal vælge en livsstilling. Valget vil altså — bortset fra den rent idealistiske indstilling — være afhængigt af, hvilke arbejdsvilkår og hvilken lønning de vil kunne opnå.

Med hensyn til arbejdsvilkårene vil jeg pege på, at værnenes befalingsmandskorps